

Рецензија рукописа збирке пјесама «Сњегови црвени» аутора Мирослава Спасића из Петрова

ЗАВИЧАЈ У СРЦУ И ДУШИ

Поручујем свима, да још нас има,

На проплатцима у опанцима,

Са срцима која још само За планину куцају.

«Опанци»

Поезија није само естетски чин, остварење хармоније између садржине и форме, она је и активни покретач племенитих осјећања, она је позив, она је свједок, она је истина и, изнад свега, она је љ у б а в.

Све ове одреднице поетског чина у већој или мањој мјери можемо наћи и у рукопису збирке пјесама «Сњегови црвени» Мирослава Спасића. Треба, ипак, нагласити да у његовом пјевању сва сложена и набујала емоционална стања лирског субјекта за копље надраста истинољубље и једна задивљујућа љубав за Озрен-гором, као родним завичајем. О томе говоре не само стихови које смо одабрали за мото нашег казивања о «Сњеговима црвеним», већ и бројни други, у чијем је епицентру Озрен, та чудесна и митска гора, са својим горштацима који су одувијек били кадри «стићи и потећи, и на страшном мјесту постојати».

*Био је сам
А њих триста
За крст га везаше
Ко Исуса Христа.
Боже,
Зар још таквих има!?*

Наш пјесник опхрван је тешким искуственим сазнањем из минулог отаџбинског рата, када је часно и мушки, са својим Озренгорцима, слободарима, бранио грумен ове свете земље немањићке, бранио ближње своје од хијена и вукова грабљивих, пресвучених у кожу јагњећу (исламску и ватиканску), бранио манастире, гробља и друге светиње, бранио љепоту озренских шума, висова и падина, бистрину извора и, надасве, пјесме горштакче, озренске, која својом исконском снагом надима груди, оплемењује срце, узноси душу до свијетлих висина и испуњава човјека животним оптимизмом.

*Не дамо те, не дамо,
Озрен-горо вољена,
Не дамо те, не дамо,
Никоме на кољена.*

Са сличним родољубивим мотивима и упечатљивим пјесничким сликама прожети су многи стихови у овој збирци, као што су и ови у пјесми «Трешња»: *Од гладног крда/Да брда браним/И њен плод/И род озренски/И све што планина роди/У слободи*

*Да браним
Док се слобода
Не догоди.*

Пјесма «Сњегови црвени», по којој је ова збирка и добила име, својеврсно је поетско свједочење о најновијем распећу Озрен-горе и њених пастира, о прогону, паљевини и убијању, о крви праведника која опомиње злочинца.

*И ово прољеће ново
Причести се
Крвљу, болом и сузама.*

*Грану поломљену
Напустили пупољци њени.
Потоке набујале
Обојиће сњегови црвени.*

Иако је младост пјесникова испуњена крвавим и потресним ратним сликама, она се не препушта и не клоне пред таквом бујицом, налазећи додатну снагу у праведности циља и хришћанском идеалу жртвовања за ближње своје, јер:

*Не бојим се
Љутих рана,
гладних звијери,
а ни смрти,
праведнога смрт не може
ни убити ни сатрти.*

Ова збирка је поетски првенац Мирослава Спасића, из које смо настојали предочити само неке од њених универзалних поука и порука. Наравно, збирка има и својих слабости и мањкавости карактеристичних за пјеснике почетнике, а које се, прије свега, огледају у скромном богатству лексике, понекад усиљеној рими, понављању мотива и не увијек сретно изабраној форми изражавања. Ипак, све то не може битије умањити њену поетску вриједност, те је препоручујемо издавачу за штампање.

РЕЦЕНЗЕНТ

Миленко Букаловић, проф

Добој, 25.2.2006. године